

Lluís Prenafeta, contra els mentiders

Lluís Prenafeta, secretari general de la Presidència, va anunciar divendres passat la seva dimissió a partir del proper 31 de maig. El fins ara número dos de la Generalitat de Catalunya passa revista als que ell anomena "els deu millors anys de la seva vida".

Senyor Prenafeta, la seva dimissió que d'alguna manera ja estava prevista, ¿s'ha accelerat per alguna causa?

—D'alguna manera no, estava previst de totes les maneres. Ho he dit pel dret i pel revés. El que veig és que els polítics cada vegada perden més credibilitat i no se'ls creuen mai. Jo quan dic una cosa l'acostumo a complir. El president i jo havíem establert que el 31 de maig jo deixaria la Generalitat, però em sembla que no cal insistir en aquest punt i ja he dit que no hi ha cap altra causa que la meua pròpia planificació ja que el que faré a partir de l'u de juny és absolutament incompatible amb el càrrec que estic ocupant i per altra banda entenc que en el càrrec en què he estat fins ara la meua missió ja ha acabat. M'ocuparé d'altres missions fora de la institució. Simplement això.

—¿Una investigació que la fiscalia de Barcelona hauria practicat sobre vostè en els darrers dos mesos té alguna relació amb el seu anunci de dimissió?

—És curiós que només vint-i-quatre hores després d'haver anunciat jo que me n'anava ja surtin les presumpcions, les especulacions, les interpretacions, les filtracions... Sempre he tingut la impressió d'haver estat permanentment investigat, inspeccionat, controlat, escoltat..., però no des de fa unes setmanes, des de fa molts anys. Com a mínim des de fa vuit anys. Com es pot comprendre, no constitueix cap sorpresa per a mi que ara es diguin aquestes coses, o que es facin.

—¿Aquesta impressió que

vostè té d'estar en el punt de mira és només una impressió o en té constància?

—...Deixem-ho com a impressió..., només.

—Independèntment que vostè tingui les seves raons per després de l'u de juny, ¿no li sembla que aquest és un moment polític especialment delicat per a deixar el president Pujol?

—En política sempre hi ha moments especialment delicats i moments que no en són tant. Concretament, aquest no crec que sigui un moment especialment delicat. En aquest palau s'han viscut moltes vegades moments delicadíssims i jo he estat al peu del canó, si ara marxo és per les raons bàsiques que ja he explicat però també perquè no crec que sigui un moment especialment delicat. En absolut.

—¿Ni per temes com el del Pla de Residus?

—Ja se superarà aquest tema.

—¿I la possible marxa enrere de l'Anheuser Busch?

—També se superarà. Estic convençut que el Parc sens dubte es farà. Probablement s'inaugurarà amb sis mesos de retard sobre el que hi havia previst, però el Parc es farà, perquè espero que al final la sensatesa i la responsabilitat s'imposaran.

—¿És cert que el president Pujol està especialment nerviós en aquests moments?

—Jo no he vist mai el president Pujol nerviós en els deu anys que estic treballant amb ell cada dia, per tant tampoc n'està ara. Suposo, perquè m'ho ha dit, que està preocupat per la meua marxa, però per a ell no és cap novetat perquè ho

havíem parlat de feia molts mesos, però és clar, ara s'ho veu a sobre i suposo que això li crea una preocupació. Però especialment nerviós, no.

—¿Ell volia que vostè hagués aguantat més?

—El mateix matí del dia que jo ho vaig fer públic ell encara va intentar demanar-me que no anunciés la meua marxa, en un últim intent de fer-me reconsiderar la meua decisió. Però ell sap que els meus arguments eren molt contundents i molt convincents i és l'única persona que sap que la tasca que desenvoluparé a partir de l'u de juny és una tasca al servei del país, també, però des d'altres talaies.

—¿D'alguna manera vostè ha imposat en aquesta ocasió la seva voluntat?

—Per primera vegada en deu anys he pres una decisió pensant en mi.

—¿Una petita insubmissió?

—No..., en absolut. La prova està que quedaré totalment vinculat al president, en tots els aspectes excepte en l'institucional.

—Ja sabem que de cert s'aspectes no en vol parlar fins a l'u de juny i d'altres no en voldrà parlar mai, això no treu que no hi hagi aspectes situats al voltant de la seva activitat que desperten la curiositat, per exemple, ¿vostè ha exercit el control sobre els mitjans de comunicació de la Generalitat?

—Això caldria preguntar-ho als periodistes que treballen en aquests mitjans, a qualsevol, començant pel director i acabant per l'últim redactor. Si mai he fet cap tasca de control amb ells, si els he pressionat o

els he demanat qualsevol cosa és molt fàcil de comprovar, preguntar-ho a ells més que no que jo ho respongui.

—Un dels temes que més l'han posat a prova ha estat el de les loteries de la Generalitat, ¿es pot dir que en aquest tema ha fracassat?

—En absolut. En tot cas no s'han cobert les previsions en els primers anys a causa que hi ha una inflació de loteries, és evident que també han baixat les altres loteries. Però en aquest moment s'està inflexionant i des de fa uns mesos estan pujant les vendes de les loteries catalanes. Sí que és cert que no s'han acomplert en els primers anys les previsions però de cap manera es pot considerar fracassat.

—¿En qualsevol cas el tema de les loteries serà un dels més desagradables que vostè recordarà?

—A mi el tema de les loteries no m'ha fet perdre ni una hora de son. En qualsevol cas els la deu haver fet perdre als que volien buscar el que no existia. Però a mi, ni una hora de son. A mi hi ha molt poques coses que em facin perdre el son, i evidentment les loteries mai.

—¿Vostè en qui pensava quan va escometre contra "els cínics, els mentirosos i els calumniadors que pul.lulen a l'entorn i generen un clima de destrucció en la política"?

—Vostè, els noms els coneix tan bé com jo, però jo no els diré, només dic que existeix això i això fa mal. Reflexionem-hi. Expulsem aquests elements del voltant de la política. Són absolutament i eminentment destructors. No diré cap nom però qui se senti

"Hi ha hagut divergències, però Miquel Roca i jo no hem estat mai enfrontats".

al.ludit que protesti, que aixequi el dit i que digui alguna cosa.

—*¿Cada vegada en són més aquests personatges?*

—No els podria quantificar, però en tot cas n'hi ha massa.

—*¿I amb els que vostè ha topat sempre han estat fora del seu partit o també dins?*

—No vull entrar en això. Ja he dit que no excloc ni incloc ningú. No vull entrar en aquest terreny en absolut. Ja he dit el que havia de dir sobre aquest aspecte i ja no en diré res més.

—*¿Com s'explicaria que alguns militants de Convergència Democràtica de Catalunya poguessin haver brindat amb cava per celebrar la dimissió de vostè?*

—Dubto bastant que la notícia sigui certa, però si és veri-

tat, l'únic que desitjaria és que no se'ls indigestés.

—*¿Miquel Roca i vostè han estat mai enfrontats?*

—Mai. Hi ha hagut divergències, però crec que això és molt bo i positiu. Però en cap cas el senyor Roca no s'ha immiscit mai en la meva tasca de secretari general de la Presidència. Quan dic mai, vull dir mai. I evidentment mai he fet res per desvirtuar o entrar en el terreny de la secretaria general de Convergència. El senyor Roca ho sap i no ho negarà.

—*¿Quina connexió hi ha entre el nou diari que es prepara sobre el conegut projecte El Observador i vostè?*

—Sobre aquest tema no vull dir res. Només dir que no impulso cap diari. Ni aquest ni

cap altre. No és la meva feina.

—*Que no l'impulsi no vol dir que no hi estigui relacionat d'alguna manera...*

—No.No.No.Ni impulsar, ni controlar, ni ser-hi, ni estar-hi, ni tenir-hi una acció, ni res.

—*¿Joan Granados podria ser el seu successor en el càrrec?*

—Això ho ha de decidir el president. Si em demana consell li donaré el meu consell, però jo no he d'entrar en qui ha de ser el meu substitut. Ni tinc cap candidat.

—*¿Cap altra vinculació amb la política després de l'u de juny?*

—Cap. Ja no estaré en cap activitat política. Ni directa ni indirecta.

—*Una frase per resumir el seu pas per la secretaria ge-*

neral, que va començar el 8 de maig de 1980..

—Els deu millors anys de la meua vida.

—*Però en el seu testament polític no s'ha pogut estalviar de mencionar "cínics, mentiders i calumniadors..."*

—No s'oblidi dels paràsits. Són el que més abunda. Tots plegats fan mal, són destructors, no serveixen per a res, millor dit, serveixen per a destruir. I els he hagut de patir durant deu anys. Els he hagut de suportar. Els he hagut de tolerar. Els he hagut d'admetre en algun cas, malgrat tot. Com que els he patit i sé qui són i què fan, per això demano atenció. Fem el possible per foragitar-los del voltant de la política. Netejarem.

Josep Ma. Pasqual